

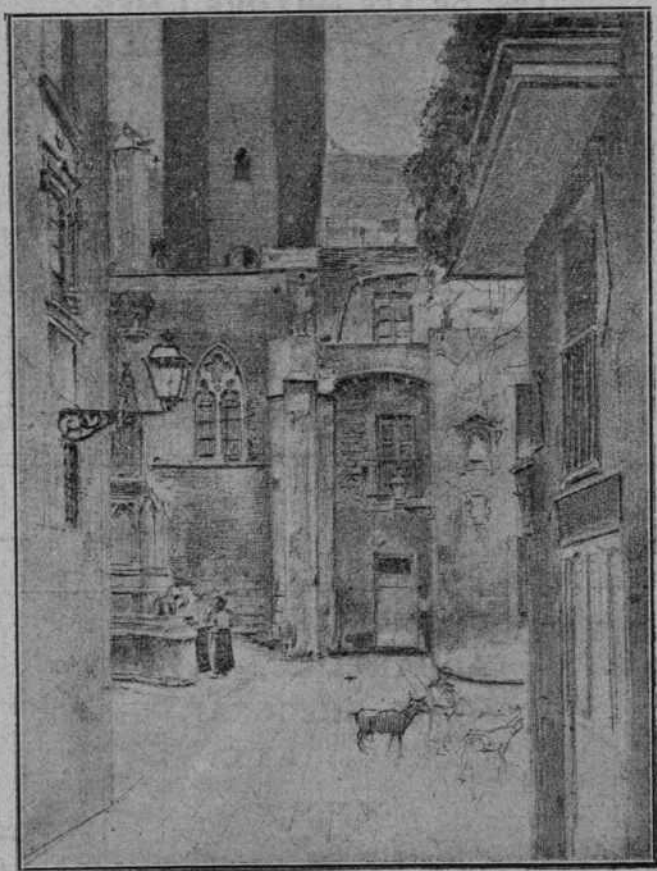
8 Agost de 1926

Val: 30 cèntims

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

BELLS INDRETS DE BARCELONA

Un recó de la Plaça del Rei

Dibuix per J. Vehil Serra

Cinema Catalunya

CARRER CATALUNYA (entre Enna i Llull) / POBLE NOU

Gran Saló de Moda

EXCEL·LENTS i VARIATS
PROGRAMES DE PEL·LÍCUL-
LES DE LES MILLORS i MÉS
ACREDITADES MARQUES

FOTOS-RADIUM

ESPECIALITAT EN TREBALLS
FOTOGRÀFICS D'ART,
COMERCIALS, A L'OLI,
AQUAREL·LA, PAS-
TELL, AREOGRAF,
ETC., ETC.

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11 / / BARCELONA-P. N.

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE LOPE DE VEGA, 7, BAIXOS - - - BARCELONA (POBLE NOU)

SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, trimestre 1.50 ptes.
 Ibéria, un any. 7.50 »
 Estranger, un any. 12 »

Número solt: 30 cèntims

S'admet col·laboració en vers i prosa.—Dels treballs publicats són responsables llurs autors.—No es retornaran els originals, es publiquin o no.—Anuncis segons tarifa

SURT EL PRIMER i TERCER DIUMENGE DE CADA MES

La volubilitat de la moda.

tultorum numerus infinitus est—el nombre d'estults és infinit—com digué el savi Salomó, temps era temps, pot repetir-se adés i ara i segurament es podrà repetir mentre el món sia món.

Fins a la data, de les fembres s'havia dit que eren volubles com el vent; ara caldrà dir-ho també dels homes. La volubilitat palesada en els joves d'avui dia és, certament, una degeneració poc addient amb la masculinitat presumida pels homes de totes les generacions viscudes. Les modes que veiem estendre's arreu, vinguin d'Oxford, de París o del difunt Tutan-khamen—el qual, pobret!, no hi té pas res a veure—acusen, al nostre humil entendre, una depreciació en el sexe viril.

Hi ha gran nombre de joves que, a hores d'ara, s'han deixat captivar per les faldilles mal dissimulades o siguin pels pantalons extremadament amples, i encara s'acabés amb això! Els cabells a la *garçonne*, les celles estilitzades, la manicura resplendent i altres preocupacions parelles, semblen ésser condicions indispensables per a un jove que pretingui seguir la moda.

Encara com no porten els vestits escotats i, en lloc del bastó, una virolada ombrel·la!

Societats Culturals i Recreatives

VII

La tasca cultural de «l'Aliança» comprèn la Biblioteca i les escoles. El *Eco de la Alianza* no pot incloure's dins la tasca cultural de l'entitat, perquè llevat d'un curt període, arran de la Reforma de «l'Aliança», en què assolí un cert nivell intel·lectual, ha estat sempre una publicació exclusivament destinada a defensar les Junes Directives, a donar les noves i festes de l'entitat i a publicar els esplais de quatre socis envariats que ni tan sols han fullejat mai la gramàtica.

La Biblioteca ha estat sempre fins ara la ventafocs de la casa. No ha tingut mai local decent i adequat. Darrerament, volien instal·lar-la en les habitacions del principal, lloc que semblava d'honor, però la prouja administrativa de la darrera junta la portà de bell nou a un recó de baix rera un embà de fusta, mentre les belles habitacions del principal restaven convertides en cafè social. Aquest fet sol, retrata d'una faiso definitiva l'esperit cultural de les juntes de la «buena administración».

Hem anomenat la Biblioteca i ens sap greu haver usat aquest mot perquè «l'Aliança» no ha posseït mai una biblioteca ni viva ni morta. Ha tingut un munt de llibres dins una habitació, escampats per recons, prestatges i taules, i orfes de tota catalogació. Es a dir, en lloc de Biblioteca ha estat el quarto dels mals endreços dels llibres. Fa poc que s'arribà a catalogar l'existència dels llibres i es feren algunes subscripcions i compres de llibres amb un criteri però francament vuitcentista, en el sentit pejoratiu del mot.

Les modernes orientacions en el ram de Biblioteques no han entrat dins «l'Aliança» i és una de les entitats que actualment, amb catalogació i tot, té més descuidada i endarrerida la seva Biblioteca.

Mai no havem vist cap Junta anunciar un pla estudiat de l'endegament i marxa de la Biblioteca i les comissions assessores darrerament nomenades no han jutjat oportú donar a conèixer la seva actuació i pensament en aquesta matèria.

Una biblioteca d'una entitat cultural i recreativa no pot ésser una biblioteca filosòfica, científica o industrial, com semblen pretendre molts. Ha de juntar l'útil a l'agradable, instruir tot delectant. Hi ha tendència a creure, no ja dins a «l'Aliança», sinó dins la nostra barriada, que no podem sortir de martells, telers i barques. L'afer de la proposta d'escultures per al brollador n'és una prova. L'home que durant les hores del dia treballa feixugament, fretura repòs i esplai en les poques hores que li resten lliures i per a ésser home de debò i no solament treballador, industrial, tender o dependent, cal que fora de les seves ocupacions habituals es preocupi de cosa distinta dels altres caïres de la seva personalitat. A fer lleugera i avinent aquesta preocupació, deu aspirar primer que tot la Biblioteca de «l'Aliança». Això és un criteri personal nostre; admetem altres possibles criteris en matèria d'orientació de la dita Biblioteca. El què deplorem pels socis de l'entitat i pels poblenovins en general, és la manca de tot criteri en aquesta matèria, demostrat per totes les juntes de «La Alianza».

Una biblioteca d'una entitat cultural i recreativa no és una escola; s'ha de fugir, doncs, de l'especialització, almenys mentre no s'hagi arribat a tenir una biblioteca ben nodrida en matèries generals.

Renunciem a parlar de la catalogació i funcionament de les biblioteques modernes, car això ens portaria a un estudi documental de ço que són avui les biblioteques que allargaria massa els presents articles.

Una personalitat il·lustre, l'actual director de la Biblioteca de Catalunya—la millor i més rica de tota la Península ibèrica, qualifica una biblioteca de llibres sense llegidors gràficament de cementiri de llibres. Nosaltres, davant la biblioteca de «l'Aliança», pensem que hi ha cementiris ben arrangats, nets i plens de flors, i cementiris deixats en ple desordre i abandonats.

JOAN D'ICARIA

A vosaltres, del carrer de Pujades

I

Els veïns del carrer de Pujades, en el tros comprès entre la Rambla del Triomf i el «Bar Cisco», organitzen grans festeigs per la Festa Major d'aquest any. El carrer de Pujades és un carrer que actualment es fa dir «si senyor»; no voldria aixecar rivalitats de veïnatge, però fent justícia podríem assignar-li el tractament de «príncep», contant ja per endavant que hi hagi una majestat que es la nostra Rambla, per la qual hi passem com el peix a l'aigua.

Les nostres pronòstiques són que faran tot allò de consuetud en festes de carrer: dispars de petards i corre-cames, balls de deu i balls de tarda i nit, concert per la Banda Municipal (si no se'n desdiiuen els regidors), cançons i jocs d'infants... Tot ens està molt bé i encara després, si els queda algun ingrés net, serà lliurat a l'Hospital de la Santa Creu.

II

Encara que confidencialment, he tingut notícia que no s'ha atinat d'una fàisó decidida a fer Sardanes, i per mi la Sardana és el so més característic de Festa Major.

Els organitzadors—jovent ple de voluntat i d'entusiasme,—estic segur que no faran les coses a mitges, i si volen que l'escaiença d'aquest carrer tingui la sana, honesta i gràcil alegria nostra, caldrà que refili la tenora que és per nosaltres com els turrans per Nadal, les mones per Pasqua, les coques per Sant Joan i les castanyes el dia que en serà la Diada.

Així, la Sardana s'escau per la Festa Major.

XÉSPIR

Als meus amics Montserrat Puigpelat i Andreu Poblet

Quin averany darrera del cancell
d'aquesta porta que ara obriu us lluca?
L'atzar que té inquietuds d'ocell
les més fervents il·lusions trabuca,
més, tant-se val, deixeu volar l'atzar
si esbrinant el futur el cor ja malda,
són a la llinda d'una nova llar
i la joia us bressola sus sa falda.
Prou que vindrà el demà, ara gasteu
del pler que vostra noça regalima,
dementre jo i a la ombra d'Himeneu
per ambdós vaig filant la meua rima.
Voldria que teixissiu tots els anys
noves randes d'amor, dia per dia,
que us somriguin només bons averanys
i cels sense boirines i voldria
que el brot de tarongina que lluiu
damunt del vostre pit, núbil donzella,
servi amb escreix l'amor més i més viu
fins que esdevingui clar com una estrella.
Que sigui una mar calma l'alvèol
on plantareu la vostra flor de nocces,
que si arriba la barca d'un bressol
trobi només que gessamins i roses.
I si ve un núvol a emboirar la pau
i el vostre cel, o cars amics, s'entela,
jo voldria que fos damunt del blau
lleuger i blanc i fi com una vela.

XAVIER BENGUEREL

Als col·laboradors espontanis

ATANSANT-SE la data de la Festa Major del Poble Nou i preparant ja la Redacció un número extraordinari dedicat a l'esmentada Diada, estimarem als col·laboradors espontanis els quals vulgin trametre'ns original, que ho facin aviat i que els temes que escolleixin—vers o prosa—siguin tractant de la Gran Festa preferentment, puix que la Redacció pensa publicar un bell número que sigui com una mena d'antologia de literatura i dibuix de Festa Major.

URBANITZACIÓ I MILLORES

Voreres.—Una brigada de l'Ajuntament ha començat l'arranjament de les voreres del carrer de Pere IV, cosa que molt convenia a causa del mal estat en que es troben des de molt de temps cap ací.

Aquests treballs han començat a efectuar-se a la ratlla del carrer de Castillejos i aniran seguint en direcció a l'estació de Sant Martí.

La sèquia de la Llacuna.—També s'ha començat la neteja de la sèquia de la Llacuna, ja que la gran quantitat de pòsit i de sutzures ho exigia des de feia temps.

Es aquesta una millora, encara que no ho sembli, de gran importància per la nostra barriada, car és en bé de la higiene i de la salut pública.

Una gran millora en projecte.—Aquests dies, per part de la nostra bene-mèrita «Unió de Propietaris i Industrials del Dictricle X», es fan gestions per tal d'aconseguir l'obertura total del carrer de Pujades, per la qual cosa manca solament esfondrar la paret que ho priva del carrer de la Igualtat.

Fóra aquesta, en el cas de realitzar-se, una millora de les més importants que

hom hauria obtingut pel nostre Districte, car amb l'obertura d'aquest carrer, ultra quedar aquest urbanitzat totalment, s'efectuaria un gran bé a tot aquell barri, força poblat avui, el qual sembla isolat de la resta del districte.

Encoratgem des d'aquestes pàgines a la «Unió de Propietaris», perquè no interrompi les seves lloables gestions en benefici d'aquell barri isolat que tan ho necessita i també en interès general del nostre Districte.

Millores convenients.—Després d'incansables treballs, s'ha aconseguit que es procedís a l'afirmat, construcció de voreres, instal·lació de llums, etc., etc., del carrer de Castillejos, tros comprès entre els carrers de Pujades i Wad-Ras.

Ja era hora. tanmateix!

Vacances d'estiu.—Per haver marxat a estiuajar en terres franceses l'actiu president de la «Unió de Propietaris i Industrials del Districte X», senyor Tomàs Burrull, s'ha encarregat accidentalment d'aquest càrrec, durant la seva absència, el vis-president de l'esmentada Entitat, senyor Josep Buch.

COMPRESSORS D'AIRE
BOMBES DE BUIT Sistema "Planche" patentat
Grans rendiments - Grans pressions - Preus interessants
FILL d'E. BRUGUERA
CARRER RIERETA, 28 TELÈFON A 3772

RETALETS

En Miquel Guinart, director de «La Veu de Sant Martí», fa temps que es va enfadar perquè el poeta Sagarra va escriure: «el baf d'all i oli pudent que es respira pels carrers del Clot».

Ara ha esdevingut irat contra en Rovira i Virgili perquè aquest, en un article parlant dels llenguatges vulgars i plebeus, va fer dir a la ploma, en sentit pejoratiu: «locucions del Clot...».

Nosaltres trobem exagerada la «pose» de rehabilitador i reivindicador—quixotesca,—que adopta en Guinart.

No veu aquest dilecte confrare que les frases que creu ofensives són només que comparacions per donar més força a l'expressió literària? No veu aquest volgut company de premsa que, exactes o inexactes, aquestes frases refermen certament la idea que volen donar els articulistes al lector?

Si és que ho veu així... francament, no n'hi ha per tant! I si és que així no ho veu, li direm que «baixa del Clot»... que és una expressió popular bastant en voga.

El dia 28 del mes passat, va caure—com tothom sap—una forta i breu pedregada.

Aquell dia, precisament, va celebrar el seu casament la senyoreta H. Un nen, veí de la núvia, en veure rebotre el glaç en els vidres, va cridar, content:

—Visca! Ja tiren els confits!

El senyor Burull, president de la «Unió de Propietaris» últimament ho ha estat nomenat de «la casa de les finestretes».

—Però, per què les vol tantes presidències? Per fer adeptes per quan tornin les eleccions?

—No. Persones que ho saben diuen que ho fa per lluir la seva barba set vegades presidencial.

Davant l'església:

—Que surt o no, la processó?

—Ara no pot trigar, perquè ja va per dintre.

—T'has fixat quants pantalons Oxford es veuen per la nostra Rambla? Es veu que aquests joves que els porten, tant els fa que els critiquin com no i que la gent se'n rigui. Deuen ésser uns joves, com vulgarment es diu, de la mànega ampla.

—De la mànega ampla, dius? No, home: si per cas del camal ample!

Sabeu quina és l'entitat poblenovina que compta amb més capellans?

El Centre Moral? No. L'Ateneu, perquè cada diumenge fan ball per la penya «Sternhut»... i ja sabem que els esternuts sempre van acompanyats de capellans!

(L'autor d'aquest acudit va morir repentinament ofegat.—N. de la R.)

Els nous directors de «la casa de les finestretes», situada, com tothom sap, al xamfrà del carrer Wad-Ras i Passeig del Triomf, van co-

mençar la seva actuació amb l'obra «Cançó d'amor i de guerra».

Sembla una al·lusió.

Una al·lusió que vol dir que si ha pau els 1400 tindran «amor», i que si busquen tres peus al gat hi haurà «guerra».

Nosaltres no hi volem dir-hi res, però ens sembla que tot això són «cançons».

Acudit alemany:

—A veure, Muller: és possible que hi hagin dos metges que tinguin un germà, però que aquest germà no tingui germans?

—Impossible, Fritz!

—Oh, si! Dues dones metges que tinguin un germà metge.

—Koooolossal!!!

Torres-Garcia a Barcelona

Es troba entre nosaltres, després d'alguns anys d'estar-ne allunyat, l'eminent pintor i català d'adopció J. Torres-Garcia, el qual, junt amb la seva muller, s'estatja ací al Poble Nou en la llar de la seva distingida germana, la senyora Agnès Torres-Garcia, esposa del nostre particular amic i compositor català Joan Duran.

Vàrem tenir el goig d'estrenyar la mà de l'eximí i discutit artista i de conversar-hi una bella estona. Ens digué que, durant la seva absència de Catalunya, havia residit a Itàlia, Nova York i, últimament, a Villefranche (Alps), on hi té el domicili particular. Parlant de la temptativa i començada destrucció de les seves pintures a Barcelona—fet que tan apassionà tota la premsa i tot el poble,—qualificà aquella ordre molt durament i pregonament apesarat.

Benvingut sigui entre nosaltres i que l'estada li sigui força plaent.

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

GELATS

GRANITZATS

ORXATA DE XUFLA

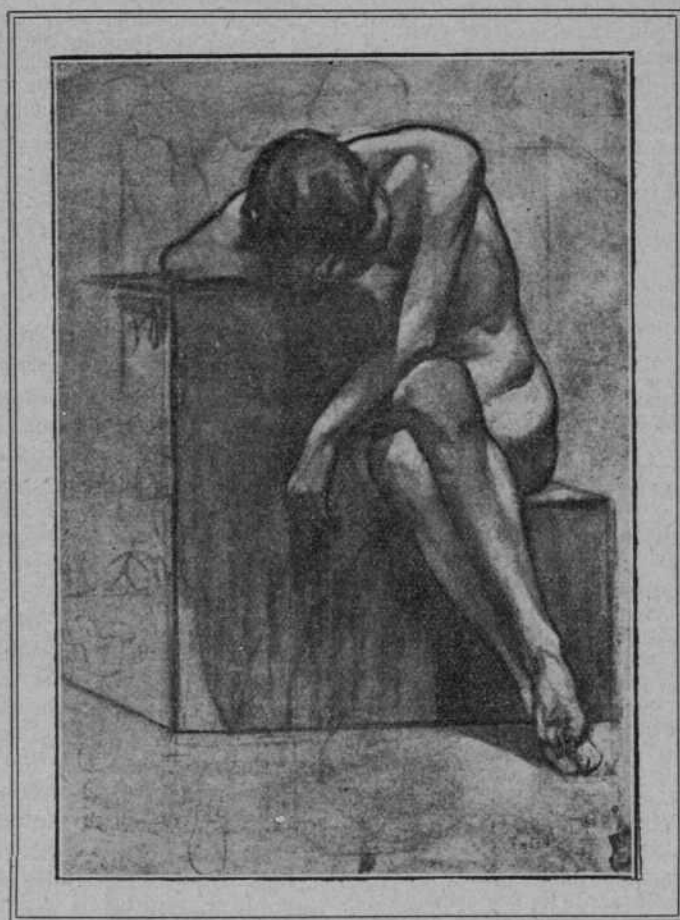
XACOLATES

SANDWICHES

PASTES

LICORS

RESSOPONS

*Un adolescent desvalgut, lassat,
dolorosament corbat, tot ell té
una humanitat real i palpitant...*

L'Obra d'En Ramon Calsina

SEMPRE he estat d'opinió que en la crítica de les obres d'art no hi cal la literatura per a fer-les reeixir. Us diré, més clar, que quan una obra d'art esdevé als nostres ulls amb l'empenta de creació de l'obra present, només hi cal la ponderació precisa de dir: «Està tan bé com les obres mestres del dibuix.»

Això podria semblar una pedanteria dir-ho pel deure d'antiga amistat que ens lliga amb En Calsina, però tinc al davant meu un volum d'aquest any que és la «Història del 150 aniversari de la fundació de l'Escola d'Arts i Oficis (Llotja)» i durant el segle i mig que porta de fecundes activitats artístiques, només hi han dinou reproduccions d'acadèmies. Entremig d'aquestes—algunes d'artistes que assoliren gran relleu el passat segle, entre ells En Marian Fortuny,—hi va reproduïda l'obra del nostre artista. Aquesta obra és la que teniu davant dels vostres ulls: un adolescent desvalgut, lassat, dolorosament corbat, tot ell té una humanitat real i palpitant, les carns tenen una qualitat corpenedora i és fet amb una gaia facilitat destre i mestriola.

* * *

Ens va dir En Calsina, amb aquella ironia desconsiderada que li és peculiar:

—«Jo no vaig rebre el premi entremig de xardoroses ovacions, com digué el POBLE NOU i altres diaris. Jo no hi era present.

El meu mestre, En Feliu Mestres, em va comunicar, al terminar aquest curs, que la meua obra havia estat premiada amb el premi «Fortuny». Aquesta notícia, certament, em va satisfer molt.

Després vaig llegir en els diaris que he al·ludit, en la secció corresponent sobre

el repartiment de premis, que ja m'havia estat lliurat el meu, cosa que no sé pas com va anar, puix que no vaig assabentar-me'n fins l'endemà.

No em creia que en una cosa que vaig fer en dues hores, pogués assignar-se-la-hi aquesta distinció.

Ara no faig cap ofici que d'aprop ni de lluny tingui que veure amb l'art, puix que estic ocupat en les tasques de casa; és fàcil comprendre que no puc sentir gaire el vol de les muses en l'interior ombriu de la fleca. No obstant, però, totes les meves estonetes de lleure seran per veure si arribo a realitzar quelcom que per a mi mateix pogui satisfer el meu desig de fer una obra definitiva.

Vull agafar la paleta i pintar; em cal la tècnica del color i això costa.

Jo no vull pas passar aquesta bohèmia d'incomprensió i de tants que pinten tal com surt; ja som prous a fer-ho malament. Jo, si crec que haig de fer quelcom de bo, encara veig que em manca molt.»

Així va terminar l'entrevista.

* * *

En Calsina, el joveníssim artista fill del Poble Nou, té tota la preparació acadèmica per fer bona cosa, i una personalitat sana i valenta per realitzar belles obres que siguin sempre promogudes per aquesta mar tan blava i per aquests rostres colrats de les nostres donzelles que, per ara i qui sap si per l'esdevenidor, seran les fonts més pures de la nostra inspiració. Vull dir que a dins de tot hi hagi aquell coneixement heroic i palpitant del nostre esperit català, que és el que promou les grans gestes i les grans obres.

MIQUEL CLIVILLÉ

VEUS I CRITS

D'ací estant podran llançar-se idees i assenyalar-se errors d'ordre espiritual, urbà, artístic, societatari, etc., sense que en cap cas s'entengui que la Redacció d'aquest periòdic aprova o que s'identifica amb les idees exposades, de les quals són només responsables els seus signants.

Anem a la Rambla

Sr. DIRECTOR:

AQUESTS mots senzills foren l'epígraf d'un article del popular i volgut periòdic POBLE NOU. Malgrat jo no ésser poblenovina, amb amor vaig fruit la bella idea que donava l'esmentat article i, encara que modestament, vull exposar el meu criteri.

Si jo, que no sóc filla del Poble Nou, l'estimo la Rambla, què no serà dels que ho són, què més voldrien que trobar-s'hi tots els bells jorns per a fruit de la companyia de persones grates? Què més bell que la contemplació de belles damiselles perseguides per un estol de jovent que encanta? Què més formós pels que anem vers la tardor de la vida, veure la joventut engalanant els carrers que de petit s'hi ha dat els primers passos?

Doncs, bé: malgrat tanta de bellesa, hi ha un *per què* no es va a la Rambla. Si fos possible allunyar d'ella certes indústries impròpies per un bell passeig i que al passar ofenen i fan oblidar tota bellesa, records i benestar... llavors si que aniríem a la Rambla a gaudir de son encís, a embellir-la amb fresques rialles, i els que ara passen sense conèixer's es darien el «Bon dia» cordialment i la nostra Rambla fóra més formosa que les altres perquè fóra més estimada.

Res més em resta per dir; cal sols procurar que els anhels expressats en l'article siguin prompte realitat.

Amb tot el goig per les belles coses, us saluda

JOSEPA ACOR

La sorra i els carros

Sr. DIRECTOR:

LA nostra barriada és ben nodrida d'importants cases de l'art rodant i per això vull explicar un tema que és del nostre interès.

La sorra és intervinguda per un Consorci del Port Franc; en xifres rodones, d'aquesta explotació n'han de sortir dos o tres milions de pessetes (no ho recordo bé). Així, en signar-se o establir-se aquest nou «monopoli», els patrons carreters que feien transports de sorra van trobar-se que el preu per metre cúbic que abans era a una pesseta o 1'50 pessetes, el posen a 3 o a 3'50 pessetes.

Els patrons, amb aquest acord, tenen la primera investida als seus ingressos, i cada carro, suposant que per terme mig faci quatre metres cúbics, surt perjudicat d'un sol cop en sis pessetes. Els contractistes d'obres la continuen pagant com abans, puix que actualment tothom vol conservar el client i si un ho deixa n'hi ha quatre que ho esperen per agafar-ho.

Tot negoci que rep sotragades fortes, com actualment passa amb el nostre ram, va a cercar allà on pot defensa; i avui dia, quan no hi ha feina al rotlló, es veuen molts carros a la sorra al preu que sigui, enc que només es guanyin les garrofes. (Molts de vosaltres sabeu els jornals irrisionaris que paguen aquestes companyies de construccions «favorites» que suquen del pressupost municipal).

Tinc a mà una tarifa de transport per metre cúbic del «Consorci del Depòsit Franco». Fan transports amb els nostres

carros. Ho fan a més bon preu i els queda 1'50 pessetes netes per metre, sense mals de cap ni haver de pagar impostos de cap mena. En canvi, el pobre que hi treballa l'ensorren per no aixecar-se mai més. Aquesta és la tristíssima situació actual dels que es troben fermats en aquest negoci sense poder-se'n desprendre, puix que si hi hagués un comprador més de la meitat s'ho vendrien.

Ara ve una revelació meua: s'ha fet el consorci de la sorra i dels nostres carros, i per ara anem tirant i tirarem. Hi ha gremis que, curosos pels seus interessos, davant un cas així farien gestions, cercarien, aportarien dades al poder públic i estic segur que sortirien amb la seva.

Us ho dic compungit i quasi amb indiferència: som massa carreters!

PERE POCH

No deixis per demà ço que puguís fer avui. No perdís un minut; el temps és or. Cal que et subscriguis ara mateix a POBLE NOU.

EXEMPLES

L'egoisme

A Cristòfor de Domènec

UNA vegada hi havia un pobre—encara que abillat de qualitat, deixalla dels seus temps pretèrits d'esplendor,—que ni menjar podia. La seva dispesera—una acomodada mestressa propietària i regalada,—li cobrava, per l'escarransida minestra no pas encara suficient al just nodriment del dia, una quantitat d'una equivalència en desmesura.

Un dia, el pobre, sol·licità una petita i justa rebaixa en el preu dels àpats.

—Bé—digué la regalada i propietària mestressa.—Jo vull atendre-us i també complaure-us. Jo us faré un vint per cent de descompte en el preu que us cobro. Vós, però, per la vostra part, també heu de fer un xic de sacrifici, per tal de correspondre al meu. Sempre que vós convingueu a no menjar tant, jo accediré al al meu descompte.—

¿Com aquesta regalada dispesera i estira-cordetes, hom no n'ensopega trenta dues cada mes de trenta un dies?

s. ROCA i ROCA

*De la passada festa de
Sant Cristòfol*

—ooo—

*Un moment davant l'altar
aixecat al Passeig del Triomf*

(Foto Martí)

Els pobres d'esperit

S'ESDEVÉ, regularment, com si fos una llei fatal, que tota persona que prescindint de petites diferències d'apreciació que no afecten l'essència dels problemes, entra a formar part dins d'un clos estrany fins aquell moment a la seva esfera d'acció, hom ho creu desencertat; millor dit encara, hom ho creu censurable i fins s'arriba a censurar agrament.

No he pogut mai capir que, una persona que vol mostrar-se puritana en extrem, que et fereix o pretén ferir-te—que no és el mateix—amb la seva mitja-rialla burleta d'home de suficiència, quan li has plantejat una qüestió, quan li has sol·licitat el seu concurs, quan li has demanat el petit sacrifici de desembutxacar una quantitat petita, ínfima, irrisòria, per tal de contribuir junt amb d'altres a refermar un nucli organitzat que moria, t'han contestat amb la mateixa cançó de sempre: «Es temps perdut».

Heus ací la solució màxima, la única solució.

Aquest «és temps perdut», el porten dins de les sangs; és l'aglutinant que alimenta la seva manca d'esperit, la seva pobresa d'ànima, la seva incapacitat com a homes lluitadors.

«Es temps perdut!». I, darrera d'aquesta expressió pocasolta, els veieu com s'enbolcallen amb les migradeses del seu pensament i, tot arraulint-se dins d'una posició expectant, no fan res; ni us deixarien fer si poguessin.

Són d'aquells que diuen: «Mentre es cremi la casa del veí i no la teva, deixa que es cremi».

Ignoren que aquell sinistre que no volen que us interessi, a la curta o a la llarga pot afectar-los sensiblement.

Quan un cos s'està podrint, aconsella la higiene prendre les precaucions degudes per tal de guarir-lo si encara li queda vida; o bé, per humanitat, aminorar en ço que sigui possible tot el seu sofriment.

Mes, si hom deixa que es podreixi, no triga gaire a presentar-se la descomposició;

les pestilències embruten l'aire bo i escampant molècules infeccioses, i per raó natural, per una llei més fatal que la primera, allò que no interessava ha macat una bona part del que teniem per bo i fa gemegar a tots aquells que se'n desentenien; màxim, quan àdhuc poden quedar-ne colpits per a sempre més.

Si gosés, faria un cant a l'home que sap sortejar tots els entrebancs que s'interposen al seu pas, i tòt fent camí dreturer arriba a assolir la fita que s'havia proposat.

ALEXANDRE FÓRCADES

Oda al sol

Salve al Sol que fecunda la terra!
Salve al Sol que ens don vida i calor!
Salve al Sol que vesteix a Natura
i brilla i fulgura
amb ric resplendor!

Salve al Sol que el món nostre ens anima
i a l'infant i al vellet més vellet;
el seu brill si que pot ben somriure
que arreu sempre és lliure
i sempre té esplet!

Com el Sol, per què els homes no brillen
ja que el sol és el seu creador?
Som tan febles que el bes que ens envia
ens cou i ens colpia
i ens cega amb un plor...

Salve al Sol que fecunda la terra!
Que sa llum ens fereixi, què hi fa?
Amb ell si que s'hi pot ben somriure
que arreu sempre és lliure
avui i demà!

CLAUDI SUMALLA

*Aquest número de POBLE NOU
ha estat passat, prèviament, per la
censura.*

CARNET DE NOVES

Dificultats sorgides a darrera hora, ens impossibilitaren que aquest número sortís oportunament el diumenge passat.

El pròxim número, per tant, en lloc de sortir el tercer diumenge d'aquest mes, sortirà el dia 22 del present.

Preguem als nostres lectors els quals vulguin anunciar en el número extraordinari que preparem per la pròxima Festa Major del Poble Nou, que se serveixin adreçar-se per tal objecte a aquesta Redacció i també a la impremta de POBLE NOU, Passeig del Triomf, 48, baixos.

Tintoreria d'A. Sastre

Dols en dotze hores-Especialitat en els encàrrecs
Passeig del Triomf, 58

L'Eveil Catalan, periòdic literari de Perpinyà, ha dedicat la seva plana frontal al nostre company de Redacció, Xavier Benguerel.

Ultra del retrat del nostre amic i de quatre composicions en vers originals, publica un estudi en francès de la seva obra, del qual ens és plaent traduir el segon i tercer paràgrafs:

«...Efectivament, la poesia d'aquest jove i jove poeta és clara com un horitzó sense quimeres i serena sense esclat feridor: vint anys i no pas quinze.

Alguna vegada, bastant rarament, s'hi transparença una punta molt breu de melancòlia i de lleu escepticisme, que aviat es dissipa per a fer ràpidament lloc a una claredat i una serenitat esquisides...»

Felicitem al nostre amic i company, tot encoratjant-lo a seguir la seva via de triomfs.

Ha estat detingut el periodista i conegut poblenoví Antoni Constansa.

Gorres i Sabatilles

pròpies per al bany

ANDREU PADRÓ - Pere IV, 175

La llar del nostre amic i president de l'Ateneu Democràtic Regionalista, senyor Joan Duran, s'ha vist enjoiada amb l'adveniment d'una nena.

Felicitem al nostre amic i a la seva distingida esposa, la senyora Agnès Torres-Garcia de Duran.

El nostre distingit amic senyor Agustí Mateu, president de l'A. E. Júpiter, s'ha vist pare d'un xamós plançó al qual se li ha posat el mateix nom patern.

Desitgem al menut una llarga vida complada de benaurances.

ULL

VIU!

POBLE NOU

Número extraordinari de Festa Major

NOMBROSOS GRAVATS :: ORIGINALS
DELS MILLORS I MÉS CONEGUTS
ESCRITORS :: CARICATURES :: EXCEL-
LENT PAPER COUXÉ :: TRES TINTES

TOTHOM A ANUNCIAR-HI!

Hem rebut notícies de París del nostre amic i ex-col·laborador d'aquest periòdic, el jove dibuixant poblenoví Josep M. Casanelles.

Corresponem a la salutació que ens adreça des de «La Rotonde», de Montmartre.

A. Padró-Pere IV, 175-Tel. S. M. 716

Articles d'Ortopèdia i d'Higiene
«Trousseau» complets per a parts

Ens diu la Comissió Organitzadora de la passada Festa de Sant Cristòfol, del Poble Nou, que havent sobrat 42 pessetes de la liquidació total d'aquest festival, ha estat repartida aquella quantitat entre els pobres de la barriada.

SOCIETAT L'ALIANÇA

Avui, dimenge 8 de juliol, a la tarda

MARINA

L'òpera catalana de ressonant èxit!

El pròxim dimecres, dia 11 del present, a les 9 de la vetlla, se celebrarà a la societat L'Aliança una reunió general per tal de tractar del programa de festeigs de la pròxima Festa Major.

Transports - Acarreigs

Servei ràpid de repartiment :: Miquel Clivillè
Carrer Lope de Vega (enfront al camp del Club
Deportiu Júpiter) Telèfon S. M. 446

El dia 31 de juliol tingué lloc a l'«Ateneu Colom» la representació del drama que tants èxits ha assolit a Catalunya «Seny i amor, amo i senyor» de l'avel·l Artís, el qual, ací també, fou rebut falaguerament pel públic que hi assistí.

Del nostre particular amic J. Cunill, enmullerat amb la filla del propietari del xampany «Lincoln», hem rebut uns ventalls-anuncis, d'un gust ben exquisit.

Agraïm la seva gentilesa.

Perruqueria de Josep Ferrer

Wad-Ras, 230 (enfront del Cafè Aliança)
Serveis esmerats :: Perfumeria fina

En la nostra església parroquial i en el convent de les Rds Germanes Franciscanes del Passeig del Triomf, s'hi estan efectuant millores per l'embelliment d'ambdós edificis.

Auto de Turisme

Excursions - Casaments - Bateigs

MIQUEL SANCHEZ :: Encàrrecs: Pujades, 188
i al Cafè de l'Aliança

Hom assegura que, per la pròxima Festa Major, serà representada al Centre Moral l'obra lírica catalana de grandios èxit, «Don Joan de Serrallonga».

Xampany Lincoln

Caves Sant Sadurni de Noia

De venda en tots els establiments del Poble Nou

Pel dia 5 del proper mes de Setembre, està determinada la inauguració oficial del nou local propietat del «Centre Moral», el qual ja està gairebé enllestit.

També es diu que a la societat L'Aliança, per la mateixa diada, serà representada amb tota propietat, esplendor, l'òpera italiana «Aida».

CARTELL POBLENÓVÍ D'ACTES I FESTES

Cooperativa «Pau i Justícia»

Dimenge, dia 8.—Nit, ball pel quintet «Buenos Aires».

Dimenge, dia 15.—Nit, ball pel quintet «Royal».

Dimenge, dia 22.—Nit, ball per l'orquestrina «Joventut Artística»

Societat L'Aliança

Dimenge, dia 8.—Tarda, funció extraordinària, representant-se l'òpera catalana «Marina». Nit, ball de reglament.

Dissabte, dia 14.—Nit, ball extraordinari de societat, amb obsequi als socis.

Dimenge, dia 15.—Tarda, funció de reglament representant-se «La bona gent», de Sant Russinyol.

Dissabte, dia 21.—Nit, cinema.

Dimenge, dia 22.—Tarda i nit, cinema.

Centre Republicà Democràtic Federal

Dijous, dies 12 i 19.—Nit, varietès.

Club Deportivo Júpiter

Dimenge, dia 8.—Partit contra el «C. E. de Sabadell», camp forà.

Dimenge, dia 15.—Partit contra el «F. C. Martinenc», camp local.

Dimenge, dia 22.—Partit contra l'«Iluro de Mataró», camp local.

Agrupació Excursionista Júpiter

Dimenge, dia 8.—Excursió al Penedès.

Dissabte i dimenge, dies 14 i 15.—Excursió de camping a la Font freda.

Gran Empresa de Pompes Fúnebres

LA SOLEDAD

Torrents i C.^a, Sta L.^{da}

SERVEI PERMANENT

Central: Aribau, 18 - Telèfon A. 51-77

Tallers i Garatge: Carrer Muntaner, 356 - Telèfon G. 6265

SUCURSALS:

Passeig Triomf, 17	-	Telèfon S. M. 823
Pere IV, 282	-	› S. M. 637
Hospital, 97	-	› A. 5256
Casanova, 72	-	› A. 4930
Urgell, 78	-	› A. 4930
Burriana, 6, S. A.	-	› S. M. 823
Consell de Cent, 459	-	› S. P. 2117

Traslats de restos a províncies i a l'estranger

Embalsamaments :-: :-: Arques de gran luxe